

IV SA/Wa 875/08 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

LEX nr 523806

Wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie

z dnia 11 września 2008 r.

IV SA/Wa 875/08

UZASADNIENIE

Skład orzekający

Przewodniczący: Sędzia WSA Marta Laskowska.

Sędziowie: WSA Krystyna Napiórkowska (spr.), Anna Szymańska.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 września 2008 r. sprawy ze skargi H. M. na decyzję Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 10 kwietnia 2008 r. nr (...) w przedmiocie odmowy stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego

I. uchyla zaskarżoną decyzję i utrzymaną nią w mocy decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia 31 stycznia 2008 r.;

II. zasądza od Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji na rzecz skarżącej H. M. kwotę 340 (trzysta czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Uzasadnienie faktyczne

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji decyzją z dnia 10 kwietnia 2008 r. nr (...) utrzymał w mocy decyzję Wojewody Dolnośląskiego z dnia 31 stycznia 2008 r. nr (...), odmawiającą stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez H. M.

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ podniósł, iż - w myśl art. 17 ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1962 r. o obywatelstwie polskim - posiadanie i utratę obywatelstwa polskiego stwierdza wojewoda. Stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego lub jego utraty następuje w drodze decyzji administracyjnej. Decyzja ta ma charakter deklaratoryjny i jest w istocie swego oświadczeniem właściwego organu, tj. wojewody, z którego wynika, że według jego oceny stanu faktycznego i prawnego osoba zainteresowana ma lub nie ma obywatelstwo polskie. W trakcie prowadzonego postępowania organ administracji zobowiązany jest do ustalenia, czy dana osoba nabyła obywatelstwo polskie i następnie, czy nie utraciła go do dnia wydania decyzji. Organ podkreślił również, że dla ustalenia podstawy nabycia i utraty obywatelstwa polskiego miarodajne są przepisy obowiązujące w chwili zdarzenia lub czynności, na skutek których nastąpiło nabycie lub utrata obywatelstwa z mocy prawa lub decyzji właściwego organu.

Ustalając stan faktyczny organ stwierdził, że rodzicami H. M. są E. i M. z domu B., a wnioskodawczyni urodziła się w dniu 28 grudnia 1936 r. w Bielsku. Do czasu wyjazdu z

Polski wnioskodawczyni zamieszkiwała w D. przy ul. K. nr x jako H. K. W 1955 r. zawarła związek małżeński i przyjęła nazwisko męża - M. W dniu 27 marca 1957 r. wnioskodawczyni wystąpiła z podaniem do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie, w związku z wyjazdem na stałe do Izraela. Po przyjeździe do Izraela wnioskodawczyni nabyła w dniu 22 maja 1957 r. obywatelstwo izraelskie. Obecnie zamieszkuje w Izraelu i legitymuje się izraelskim dokumentem tożsamości.

Organ uznał, że bezsporne jest w rozpatrywanej sprawie, iż wnioskodawczyni nabyła obywatelstwo polskie. Dla stwierdzenia czy posiada obecnie obywatelstwo polskie niezbędne jest ustalenie czy nie nastąpiły zdarzenia, które przerwałyby ciągłość posiadania obywatelstwa polskiego.

Zasady nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w chwili złożenia podań do Rady Państwa przez wnioskodawczynię oraz w dacie nabycia obywatelstwa izraelskiego przez wnioskodawczynię regulowała ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.), zwanej dalej "ustawą z dnia 8 stycznia 1951 r."

Zgodnie z art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu wnioskodawczyni do Izraela obywatel polski tracił obywatelstwo polskie, jeżeli zostały spełnione jednocześnie dwa warunki, którymi były: uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa oraz nabycie obywatelstwa obcego.

W ocenie organu nie budzi wątpliwości, że wnioskodawczyni nabyła obywatelstwo izraelskie po przybyciu do Izraela. Natomiast do ustalenia pozostaje kwestia, czy uzyskała ona ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie.

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o utracie obywatelstwa polskiego orzekła Rada Państwa.

Organ wywiódł, że Rada Państwa, zgodnie z przepisami rozdziału 2 Konstytucji PRL z dnia 22 lipca 1952 r., była samodzielny naczelnym organem władzy państwowej. Jej działalność opierała się na zasadzie kolegialności. Rada Państwa posiadała kompetencje władcze i prawotwórcze. Kodeks postępowania administracyjnego nie miał zastosowania przy wydawaniu aktów przez ten organ.

Rada Państwa, oprócz kompetencji określonych w Konstytucji PRL, miała również inne uprawnienia przekazane jej przez ustawy. Do tych ostatnich należało decydowanie w sprawach nadania i utraty obywatelstwa polskiego, które Rada Państwa uzyskała na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim. Przy czym ustawa o obywatelstwie polskim nie określała trybu i formy udzielania przez Radę Państwa zezwolenia na zmianę obywatelstwa, nie decydowała, jaki charakter miało mieć owo zezwolenie - aktu indywidualnego, czy też mogło mieć charakter generalny.

W dniu 23 stycznia 1958 r. Rada Państwa wydała uchwałę nr 5/58 w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do Państwa Izrael. Przedmiotowa uchwała obowiązywała do dnia 8 marca 1984 r. i stanowiła generalne pod względem podmiotowym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo Państwa Izrael obywatelom polskim, którzy opuścili lub opuszczą obszar Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, udając się na stały pobyt do Państwa Izrael i złożyli lub złożą prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. Uchwała ta nie musiała podlegać publikacji, ani też Rada Państwa nie była zobligowana do stosowania rozwiązań wynikających z rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o

postępowaniu administracyjnym, a w szczególności przepisów regulujących zasady doręczania pism. Przedmiotowa uchwała wiązała organy administracji publicznej w ich działaniach, ustalając tryb postępowania w sprawach o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego w stosunku do osób wyjeżdżających do Izraela.

Zaznaczono, że Rada Państwa uchwalając przedmiotową uchwałę działała zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami. W konsekwencji w stosunku do osób, które spełniały warunki przewidziane w uchwale, nie były wydawane indywidualne zezwolenia, a jedynie przez sam fakt spełnienia tych warunków osoby zainteresowane uzyskiwały zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie. Zezwoleniem tym była omawiana uchwała Rady Państwa nr 5/58.

W przedmiotowej sprawie wnioskodawczyni zainicjowała tę procedurę składając wniosek do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa z zawartą w nim deklaracją opuszczenia terytorium Polski i udania się na pobyt stały do Państwa Izrael. Tego rodzaju oświadczenie woli wypełniło w ocenie organu dyspozycję pkt 1 uchwały Rady Państwa nr 5/58 i spowodowało, że wniosek strony nie wymagał wydania indywidualnej uchwały na podstawie art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r.

W dalszej części orzeczenia organ powołał się na wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 27 października 2005 r. wydany w sprawie o sygnaturze OSK 965/05, w którym stwierdzono, że omawiana uchwała odnosi się wprost do osób, które złożyły prośbę o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego. W rozpoznawanej przez ten sąd sprawie prośba została złożona w 1957 r. a więc przed podjęciem wyż. wym. uchwały, a wnioskodawczyni opuściła Polskę udając się na pobyt stały do Izraela. Zdaniem sądu to, że w tekście samej uchwały nie wymienia się z imienia i nazwiska tych osób nie przesądza o tym, że uchwała nie ma charakteru indywidualnego i konkretnego. Orzeczenie w formie uchwały mogło dotyczyć większej ilości osób pod warunkiem, że odnosiło się do oznaczonych osób, których podania trafiły do Rady Państwa przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r. To, że w uchwale nie wymieniono tych osób samo przez się nie oznacza że adresatem uchwały w tej części nie były oznaczone osoby.

Organ podkreślił, że w wyniku przeprowadzonej kwerendy archiwalnej nie udało się odnaleźć dokumentów potwierdzających lub zaprzeczających, że podanie wnioskodawczyni trafiło do Rady Państwa. W ocenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji po upływie 50 lat nie jest możliwe ustalenie tej okoliczności.

Minister podniósł również, że zakres skutków prawnych uchwały Rady Państwa z 1958 r. nie powinien być odnoszony do obecnych standardów stosowania prawa, kiedy to system prawny ukształtowany był według odmiennych zasad. Ówczesny system prawnoorganizacyjny w zakresie możliwości emigracji z Polski do Izraela był jasny dla podejmujących emigrację. Uzyskanie dokumentu podróży uwarunkowane było złożeniem wniosku o zmianę obywatelstwa. W tej sytuacji osoba składająca wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa nie mogła mieć wątpliwości, iż uzyskanie dokumentu podróży związane będzie ze zmianą obywatelstwa, przy czym bez znaczenia z jej perspektywy musiało być, czy zgoda ta została wyrażona aktem indywidualnym czy też generalnym. Na poparcie tego stanowiska zacytowano orzeczenia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Podsumowując, organ odwoławczy stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie wnioskodawczyni

uzyskała uchwałą Rady Państwa nr 5/58 zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na izraelskie. Oznacza to, że wnioskodawczyni spełniła warunki utraty obywatelstwa polskiego, wynikające z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. i nie posiada obywatelstwa polskiego. Zatem odmowa stwierdzenia posiadania obywatelstwa polskiego przez wnioskodawczynię jest zasadna.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie H. M. wniosła reprezentowana przez dwóch pełnomocników - adw. L. P. oraz r. pr. M. K. Skargi te w istocie stanowią jedną skargę wniesioną przez H. M.

W skardze wniesionej przez adw. L. P. skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania sądowego.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r.

W uzasadnieniu skargi podniesiono, iż przywołana przez organ uchwała nr 5/58 nie może być uznana za zezwolenie na zmianę obywatelstwa, gdyż nie była aktem indywidualnym, skierowanym do wnioskodawcy. Ponadto wskazano, że Rada Państwa nigdy nie posiadała uprawnienia do wydania tego typu uchwały. Skarżący zaznaczył, że omawiana uchwała jest aktem generalnym dotyczącym nie określonych z imienia i nazwiska osób, stąd nie mogła ona stanowić indywidualnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa.

Skarżąca wskazała również, że nawet gdyby uznać, że omawiana uchwała może być uznana za indywidualne zezwolenie na zmianę obywatelstwa, to nie ma ona zastosowania w niniejszej sprawie. Ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. przewidywała bowiem określony tryb postępowania w sprawach utraty obywatelstwa i określała kolejność czynności. Z art. 13 i art. 11 tej ustawy wynika, że najpierw zainteresowana osoba powinna złożyć wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, następnie wniosek ten winien być przedstawiony przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa, która rozstrzygała w przedmiocie zezwolenia. Nieprzestrzeganie tej kolejności narusza ustawowe wymagania, od których spełnienia zależała utrata obywatelstwa polskiego. W związku z tym, że organ nie wyjaśnił, czy wniosek skarżącej został przedstawiony Radzie Państwa przez Prezesa Rady Ministrów nie można uznać, że wyrażone w uchwale Rady Państwa z dnia 23 stycznia 1958 r. zezwolenie na zmianę obywatelstwa objęło skarżącą.

Natomiast w skardze wniesionej przez r. pr. M. K. podniesiono, powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2001 r. wydany w sprawie o sygn. akt III RN 56/01, że uchwała Rady Państwa nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. nie stanowiła indywidualnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego, bowiem miała charakter aktu generalnego i dotyczyła osób, których nie określono z imienia i nazwiska. Ponadto stwierdzono, że ani Konstytucja PRL ani ówczesnie obowiązująca ustawa o obywatelstwie polskim nie przewidywały dla Rady Państwa upoważnienia do wydania aktów normatywnych tego typu. Jednocześnie wskazano, że nawet gdyby zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uznać, że uchwała Rady Państwa stanowi indywidualne zezwolenie na zmianę obywatelstwa, to nie może ona mieć zastosowania w niniejszej sprawie. Z analizy przepisów ustawy o obywatelstwie polskim wynika określony tryb postępowania w sprawach utraty obywatelstwa, zgodnie z którym zainteresowana osoba winna złożyć wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, następnie wniosek ten powinien być przedstawiony przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa, a następnie ta rozstrzygała w przedmiocie zezwolenia. Wynika z tego, że warunkiem zastosowania uchwały Rady Państwa w niniejszej sprawie, tj. uznania, że uchwała ta

stanowiła zezwolenie na zmianę obywatelstwa wydane skarżącej, jest to, aby wniosek skarżący o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego został przekazany Radzie Państwa przez Prezesa Rady Ministrów przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r. Tymczasem w niniejszej sprawie kwestią bezsporną jest to, że organ nie wyjaśnił powyższych okoliczności. Biorąc powyższe pod uwagę uznano, że decyzja odmawiająca poświadczenia obywatelstwa polskiego została wydana z rażącym naruszeniem przepisów prawa.

W odpowiedzi na skargę Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wniósł o jej oddalenie, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Uzasadnienie prawne

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 1 § 1 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. Nr 153, poz. 1269 z późn. zm.) sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości przez kontrolę działalności administracji publicznej, przy czym w świetle § 2 powołanego wyżej artykułu kontrola ta sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej.

W związku z tym, że r. pr. M. K. wniosła skargę wcześniej od adw. L. P. Sąd potraktował skargę przez niego wniesioną jako pismo procesowe w niniejszej sprawie (uzupełnienie skargi).

Rozpoznając skargę w świetle powołanych wyżej kryteriów należy uznać, że zasługuje ona na uwzględnienie, co prowadzi do uchylecia zaskarżonej decyzji oraz decyzji ją poprzedzającej.

W niniejszej sprawie organ administracji publicznej prawidłowo ustalił, że do rozpoznania wniosku skarżącej o stwierdzenie posiadania przez nią obywatelstwa polskiego będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (Dz. U. Nr 4, poz. 25 z późn. zm.).

Zgodnie z art. 11 wyż. wym. ustawy, w brzmieniu obowiązującym w dacie wyjazdu skarżącego do Izraela, obywatel polski tracił obywatelstwo polskie, jeżeli spełnione zostały jednocześnie dwa warunki, którymi były: uzyskanie zezwolenia władzy polskiej na zmianę obywatelstwa oraz nabycie obywatelstwa obcego.

Zdarzeniem, które w ocenie organów spowodowało utratę obywatelstwa polskiego przez skarżącą było wystąpienie przez nią o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego w związku z wyjazdem do Izraela na pobyt stały i uzyskanie obywatelstwa izraelskiego w 1957 r., a także uzyskanie takiego zezwolenia w formie uchwały nr 5/58 Rady Państwa w sprawie zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego osobom wyjeżdżającym na pobyt stały do Państwa Izrael.

W rozpatrywanej sprawie nie budzi wątpliwości, że skarżąca nabyła obywatelstwo izraelskie po przybyciu do Izraela. Najistotniejszą zatem kwestią jest ustalenie, czy skarżąca uzyskała ze skutkiem prawnym zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego na obywatelstwo izraelskie. A zatem w okolicznościach niniejszej sprawy problem sprowadza się do oceny, czy wskazana wyżej uchwała nr 5/58 mogła stanowić zezwolenie na zmianę obywatelstwa skarżącej, wywołując skutek w postaci utraty przez nią obywatelstwa polskiego.

W orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego i Sądu Najwyższego oraz w doktrynie reprezentowane jest jednolite stanowisko co do tego, że rozstrzygnięcie Rady Państwa w

kwestii zezwolenia na zmianę obywatelstwa polskiego nie zapadało w formie decyzji administracyjnej w rozumieniu przepisów rozporządzenia o postępowaniu administracyjnym z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U. z 1928 r. Nr 36, poz. 341 z późn. zm.) lub przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn.: Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), zwanej dalej "k.p.a.". Ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim samodzielnie określała tryb wydawania przez Radę Państwa orzeczeń w przedmiocie zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Utrwalony jest przy tym pogląd co do tego, że omawiane zezwolenie jest aktem stosowania prawa. Natomiast co do formy tegoż zezwolenia reprezentowane są dwa przeciwstawne stanowiska: jedno wskazujące, że powinno mieć ono charakter indywidualny, jednostkowy, odnoszący się do konkretnej osoby (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 września 2001 r. III RN 56/01; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 14 października 2005 r., II OSK 267/05; J. Jagielski "Obywatelstwo polskie" Warszawa 1998 r., str. 123), drugie natomiast akceptujące powyższą zasadę, dopuszcza możliwość udzielenia generalnego zezwolenia na zmianę obywatelstwa - gdy zmiana obywatelstwa dotyczy większej liczby osób - wskazując, że wówczas zezwolenie na zmianę obywatelstwa wywoływało skutek prawny wobec oznaczonej osoby i tylko w odniesieniu do nabycia obywatelstwa obcego konkretnie określonego w orzeczeniu Rady Państwa o zmianie obywatelstwa (por.: W. Ramus, "Instytucje prawa o obywatelstwie polskim", Warszawa 1980, str. 248).

Zważywszy na to, że ustawa nie reguluje formy wydawania zezwoleń mogło być ono zatem wydane również w formie uchwały Rady Państwa. Nie może jednak ująć uwadze, że analiza przepisów ustawy o obywatelstwie polskim z dnia 8 stycznia 1951 r. prowadzi do wniosku, że ustawa ta regulowała określony tryb postępowania w sprawach utraty obywatelstwa i określała kolejność czynności. Z treści art. 13 i art. 11 tej ustawy wynika, że najpierw zainteresowana osoba winna złożyć wniosek o zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego, następnie wniosek ten winien być przedstawiony przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa, a następnie ta rozstrzygała w przedmiocie zezwolenia. Nie można kolejności tej odwrócić, gdyż naruszałoby to ustawowe wymagania, od których spełnienia zależy utrata obywatelstwa polskiego. Zezwolenie Rady Państwa wydane w formie uchwały mogło następnie odnosić się do wielu podmiotów, jeżeli osoby te można zidentyfikować. Innymi słowy: uchwała nr 5/58 z dnia 23 stycznia 1958 r. mogła odnosić się do osób, które złożyły podania o zmianę obywatelstwa polskiego przed datą jej podjęcia i wnioski zostały przedstawione przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa. Nie mogła natomiast odnosić się do tych osób, które takich podań jeszcze - w dacie podjęcia uchwały - nie złożyły. Powyższe stanowisko reprezentowane jest przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 27 października 2005 r., II OSK 983/05, z dnia 14 października 2005 r., II OSK 267/05 oraz z dnia 21 grudnia 2006 r., II OSK 1455/05.

Odnosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy wskazać należy, że skarżąca złożyła podanie do Rady Państwa o zezwolenie na zmianę obywatelstwa w dniu 27 marca 1957 r., a zatem mogła być objęta wskazaną uchwałą i otrzymać zezwolenie na zmianę obywatelstwa w związku z wyjazdem na stałe do Izraela. Warunkiem powyższego jest jednak to, aby wniosek skarżącej został przekazany Radzie Państwa przez Prezesa Rady Ministrów przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r. Ta ostatnia okoliczność nie została wykazana przez organ administracji. Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że organ w wyniku przeprowadzonej kwerendy archiwalnej dotyczącej wydania uchwały Rady

Państwa nr 5/58 nie odnalazł dowodów potwierdzających fakt przekazania Radzie Państwa wniosku skarżącej o udzielenie zezwolenia na zmianę obywatelstwa. Skoro zatem organ stwierdził, że nie ma dowodów na przekazanie wniosku przez Prezesa Rady Ministrów Radzie Państwa to nieuprawnione było twierdzenie, że spełnione zostały przesłanki określone w ustawie z 1951 r. o obywatelstwie polskim skutkujące utratą przez skarżącą obywatelstwa polskiego. Zgodnie bowiem z przyjętym w tym zakresie orzecnictwem zasady i tryb załatwiania spraw o zmianę obywatelstwa określała wyłącznie ustawa z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim (tak wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 23 marca 2006 r., II OSK 1361/05, LEX nr 198177).

Innymi słowy: jeżeli brak jest dowodów potwierdzających fakt przekazania Radzie Państwa wniosku skarżącej przed podjęciem uchwały z dnia 23 stycznia 1958 r., to nie można przyjąć, że uchwała ta stanowiła zezwolenie na zmianę obywatelstwa polskiego dla skarżącej. A zatem w przedstawionym przez organ stanie faktycznym należało uznać, że nie została spełniona przesłanka wynikająca z art. 11 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, a zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem prawa materialnego, tj. art. 13 ust. 2 w zw. z art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 8 stycznia 1951 r. o obywatelstwie polskim, które miało wpływ na wynik sprawy. Konsekwencją powyższego była konieczność uchylecia zaskarżonej decyzji, jak i decyzji organu pierwszej instancji.

Powyższe ustalenia i wykładnię organ uwzględni przy ponownym rozpoznawaniu wniosku skarżącej o stwierdzenie posiadania obywatelstwa polskiego.

Z tych względów Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. a ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 200 p.p.s.a. i art. 205 § 2 p.p.s.a.